

Bij de eerste voorbereidingen van deze middag was er sprake van dat er weinig of geen live sprekers zouden zijn. Een idee van Jan, van harte ondersteund door mij, want ik dacht: als ik dan wél wat zeg, is de concurrentie niet zo groot.

Maar goed. Zoals zo vaak in het leven: Het liep anders.

Wat zijn er vandaag veel mensen gekomen. Ongelofelijk.

Maar tegelijk is de zaal eigenlijk nét niet vol genoeg. Want er zijn mensen die we missen, vandaag in het bijzonder. Twee noem ik er. Dat zijn je ouders. Ze zijn er niet meer.

Nou is het natuurlijk niet zo heel uitzonderlijk dat je ouders er niet meer zijn als je zelf 65 bent.

Maar je ouders zijn zo belangrijk voor je en je mist ze al zo lang. En als enig kind heb je ook geen broer of zus die vandaag de verbinding met hen zou kunnen vormen.

Je vader overleed helemaal onverwachts toen hij nog maar 55 jaar was.

Een man met een groot hart voor wie het moeilijk had. Vrijgevig. Hij gaf alles weg wat hij had, stak zich desnoods in de schulden, als hij daar iemand mee kon helpen. Ik heb hem niet gekend, maar ik zie hem denk ik een beetje terug in jou.

Je moeder was gelukkig langer bij ons, zij is 81 geworden. Een ontzettend lieve en warme vrouw. Zij stierf 15 jaar geleden.

Dat jij zou gaan studeren was helemaal niet vanzelfsprekend. Je ouders moesten daar samen hard voor werken. Je vader had naast z'n reguliere werk bij het ministerie van Defensie er een complete avondbaan bij, als conciërge op een school. Ook je moeder werkte buitenshuis in de stoffenwinkel Toetenel om jouw studie te kunnen bekostigen. En 's avonds naaide ze voor mensen. Ze was coupeuse – en een goeie!

Dat jij studeerde was mooi, maar dat je *theologie* studeerde vonden je ouders helemáál prachtig. Je was student toen je vader stierf en het waren – opmerkelijk genoeg – z'n laatste woorden: 'wat mooi dat Jan dominee wordt'.

Maar, Jan.. dominee worden... dat duurde nog wel eventjes..! In plaats van tentamens doen ontplooid je allerlei politieke activiteiten, ging je parttime in nota bene de gevangenis werken en begon je met Exodus.

Toen het 1e Exodushuis in Den Haag geopend werd, toch een feestelijke gebeurtenis, was mama, nou ja, ook wel tevreden, ze feliciteerde je, maar ze zei er in één adem bij: ..maar dáár hebben we je niet voor laten studeren..!

En toen kwam dan toch de dag dat je dominee werd. Geweldig vond ze het. Haar zoon predikant!

En later werd je zelfs hóófdpredikant, een wonderlijke term waar zij (net zo min als ik trouwens) niet eerder van gehoord had. Maar dat het iets vóór moest stellen – ja, dat begrepen wij natuurlijk ook wel...

Ik denk dat het misschien wel een soort levensvervulling voor mama was. Ze was erbij toen je 15 jaar geleden bevestigd werd als hoofdpredikant. Achteraf weten we: met haar laatste krachten was ze er bij. Vooraan zat ze in de Valkenboskerk in haar eigen van huis meegenomen stoel, omdat dat de enige stoel was waar ze het nog een klein beetje in kon uithouden.

Diepe indruk heeft ze toen op veel mensen gemaakt – gewoon door haar aanwezigheid.

Jan, je vertelt altijd graag over je afkomst en dan zeg je dat je ouders 'eenvoudige mensen' waren. Ik zou dat willen nuanceren. Mensen van gewone komaf, mensen van het volk, en dat vind jij juist zo mooi aan hen.

Maar: eenvoudige mensen? Gróte mensen, aan wie je veel te danken hebt!

En omgekeerd heb jij de ambities die zij met jou hadden voluit waar kunnen maken.

Johan Eerbeek en Stien Borman.

Ze zijn hier niet aanwezig, maar we geloven dat ze er in zekere zin toch ook wél bij zijn.

En reken maar dat ze trots zijn! Zij hebben – eerder dan jijzelf - heel goed gezien waar jouw bestemming lag.

En ik denk dat wij zoals we hier vandaag bij elkaar zijn het hen volmondig kunnen nazeggen:

Wat mooi dat Jan dominee is geworden!